

Arrest

**nr. 53 070 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CLAUS, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juli 2009 en heeft zich op 7 juli 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 januari 2010 en 9 maart 2010.

1.3. Op 10 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 augustus 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars/Azeri uit Gombad Kavous. U bezit de Iraanse nationaliteit. Op 15.3.1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 5 juni 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) trok u naar Teheran om aankopen te doen voor uw winkel. Eén à twee dagen later belde uw moeder u en vertelde dat enkele agenten in burger en enkele agenten van de Sepah-é Pasdaran (bewakers van de revolutie) naar uw winkel en bij u thuis waren gekomen. In uw winkel werden al uw identiteitsdocumenten in beslag genomen. Uw winkel werd vervolgens door de autoriteiten gesloten. Thuis doorzocht de Sepah uw kamer en vroeg ze uw moeder waar u was. Uw moeder vertelde dat u in Teheran was om inkopen te doen. De Sepah vertelde uw moeder dat u een homoseksueel bent en dat u daarom gezocht werd. Toen uw moeder u in Teheran belde en u verwittigde, vroeg ze u of u een homoseksueel bent. U ontkende, waarop uw moeder zei dat de autoriteiten over zulke zaken niet liegen. Nadien belde u vier vrienden die u zeiden dat Ebi Kazemi, een man met wie u reeds 2 à 3 jaar een seksuele relatie had, thuis gearresteerd was terwijl hij aan het vrijen was met een man. Er zouden in die periode nog andere homoseksuelen zijn aangehouden. Uit schrik ook gearresteerd te worden besloot u uw land te verlaten en trok u op 18.3.1388 (8 juni 2009) naar Urumiyeh vanwaar u verder reisde naar Turkije. U bleef een twintigtal dagen in Istanbul vanwaar u uiteindelijk, in het bezit van een Turks paspoort, het vliegtuig nam naar België, waar u op 5 juli 2009 aankwam en op 7 juli 2009 asiël vroeg. Tijdens uw verblijf in Turkije nam u contact op met uw moeder. Zij maakte u toen duidelijk dat jullie band als moeder en zoon verbroken werd. U wenst niet naar Iran terug te keren omdat u dan meteen zal worden gearresteerd. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asiëlmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er slechts weinig geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde over land van Teheran naar Istanbul gereisd te zijn, vanwaar u vervolgens in het bezit van een Turks paspoort naar Brussel zou zijn gevlogen. U weet echter niet welke naam u droeg volgens dat paspoort, noch waar en wanneer u geboren zou zijn, of wat uw adres was. U weet evenmin of er een visum in het paspoort stond (CGVS, p.3-4). U stelde dat u zich samen met een vrouw als koppel voordeed tijdens de reis, maar u weet niet hoe deze vrouw heette. Nochtans had u met uw smokkelaar afgesproken dat u in geval van vragen tijdens uw reis moest zeggen dat jullie een koppel waren (CGVS, p.5). Gelet op de mogelijkheid op individuele controles op Turkse luchthavens, is dit weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat op luchthavens, zeker op internationale, veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat er steeds de mogelijkheid bestaat om te worden ondervraagd over de (reis)documenten en de identiteit en dit op individuele wijze. Gelet op het risico aan (identiteits)controles en bevragingen te worden onderworpen met betrekking tot uw persoon en (reis)bedoelingen kan er dus verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken en dus voorbereid zou zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in uw paspoort en met betrekking tot de vrouw met wie u zogezegd een koppel vormde. Doordat u dergelijke informatie niet kan verschaffen, komt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran ernstig op de helling te staan. Aansluitend dient nog vastgesteld te worden dat u niet het minste begin van bewijs voorlegt aangaande uw identiteit.

Verder dient opgemerkt te worden dat u geen enkel nieuws heeft over het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Iran, noch over wat er met uw vriend Ebi Kazemi zou zijn gebeurd na zijn arrestatie. Hoewel u aanvankelijk verklaarde uw moeder gecontacteerd te hebben om meer te weten te komen over het verloop van uw zaak, heeft u haar niet gevraagd of de autoriteiten sinds de huiszoeking nog verdere stappen tegen u hebben ondernomen. Gevraagd waarom u dit niet heeft gedaan, stelde u dat het nutteloos is om de evolutie van uw zaak te kennen (CGVS, p.7-8). Van iemand die zich evenwel aan ernstige problemen met zijn autoriteiten verwacht en daarom zijn land verlaat kan op zijn minst verwacht worden dat hij zich informeert naar de stand van zaken. Hoewel u sinds uw vertrek uit Iran contact had met uw vrienden Reza Ghalbi en Ali Soltani die u eerder informeerden over Ebi's arrestatie, liet u na te vragen wat er verder met Ebi is gebeurd na diens arrestatie (CGVS, p.8-9, 16). U heeft ook geen andere vrienden gecontacteerd om meer nieuws te vernemen (CGVS, p.16). Aangezien u reeds 2 à 3 jaar een relatie had met Ebi en zijn arrestatie uw directe vluchtaanleiding was, kan op zijn minst verwacht worden dat u enige poging onderneemt om meer te weten te komen over het lot van Ebi. Uw geloofwaardigheid wordt gezien bovenstaande vaststellingen verder uitgehouden.

Hoe dan ook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er een zeer strenge bewijslast geldt in strafzaken n.a.v. homoseksualiteit. De bewijslast wordt strikt toegepast. Ofwel dient men viermaal voor een rechter te bekennen en dienen de bekentenissen door meerderjarige en geestelijk gezonde personen afgelegd te zijn die dit vrijwillig en met die opzet doen, ofwel dienen er vier mannelijke rechtschapen getuigen te zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. Indien er minder dan vier getuigen zijn, kunnen deze getuigen vervolgd worden voor laster. Aan deze voorwaarden is in uw geval duidelijk niet voldaan: u bent tijdens uw seksuele contacten met andere mannen nooit betrappt geweest en u hield uw geaardheid steeds verborgen. Enkele een beperkte groep van andere homo's wist van uw geaardheid (CGVS, p.9-10). Voorts bepaalt artikel 120 van het Iraanse Strafwetboek m.b.t. homoseksualiteit dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis eveneens een uitspraak kan doen. Hij moet daarbij wel de bron van zijn kennis specificeren. Hoe dit in uw geval zou kunnen gebeuren is volledig onduidelijk. In de praktijk blijkt dat veroordelingen op basis van artikel 120 in het algemeen niet meer voorkomen vanwege de relatief grote kans dat de bewezen verklaring in cassatie geen stand houdt. Dat u in Iran vervolgd zou zijn/zou worden ten gevolge van uw homoseksualiteit is dus helemaal niet aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben – of er niet meer naar te kunnen terugkeren – uit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, juncto artikel 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat er geen motivering wordt gegeven waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming en stelt hij dat hij bij een terugkeer een ernstig risico loopt op vervolging omdat Iran een streng vervolgingsbeleid heeft jegens homoseksuelen.

De volgende documenten worden aan het verzoekschrift toegevoegd: een faxkopie met vertaling naar het Nederlands van een verklaring over het lot van E.K en de inbeslagname van de goederen van verzoeker; Wikipedia:sodomiewetgeving; Iraanse sodomiewetgeving; 20 artikels over homo's in Iran en Iraanse asielzoekers; Vragen en antwoorden senaat, zittingen 2004-2005; schriftelijke vraag M. Hermans van 12 januari 2009; landgebonden asielbeleid Iran en een uittreksel www.itgr.net.

Op 1 december 2010 verstuurt verzoeker bij gewone post de “affidavit van de IRQR” waarin wordt bevestigd dat verzoeker effectief lid is van deze organisatie en daardoor alleen reeds ernstig gevaar loopt voor zijn leven. Het stuk wordt ontvangen na de sluiting van de debatten.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat slechts weinig geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte documenten, hij geen enkel nieuws heeft over het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek uit Iran, noch over wat er met zijn vriend E.K. zou zijn gebeurd na zijn arrestatie, en uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er een zeer strenge bewijslast geldt in strafzaken naar aanleiding van homoseksualiteit.

2.4. In de mate dat verzoeker thans voorhoudt dat het evident is dat hij de naam op het paspoort waarmee hij reisde kende maar dat hij zich niet alle gegevens meer kan herinneren omdat hij pas na 7 en 9 maanden na aankomst in België door het Commissariaat-generaal werd gehoord, leest de Raad in het gehoorverslag van 28 januari 2010 dat verzoeker op de vraag of hij ooit de naam op het paspoort kende antwoordde *“neen, want ik was vergezeld door een vrouw die alles regelde”* en *“het enige dat ik weet dat de foto in het paspoort niet van mij was. Het was de foto van iemand die op mij lijkt”*. Derhalve heeft de commissaris-generaal correct vastgesteld dat verzoeker niet weet welke naam hij droeg volgens dat paspoort, noch waar en wanneer hij geboren zou zijn, of wat zijn adres was, noch of in het paspoort een visum stond, en hij noch de naam van de vrouw kende met wie hij een koppel zou hebben gevormd tijdens de reis en correct besloten dat dit weinig aannemelijk is gelet op de mogelijkheid op individuele controles op Turkse luchthavens, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

2.5. Ter ondersteuning van zijn asielrelaas voegt verzoeker bij het verzoekschrift een verklaring van 5 personen uit Gonbad Kavoes, zijn woonplaats, waaruit zou moeten blijken dat zijn vriend E.K. en een zekere M.A. beschuldigd en veroordeeld zijn van sodomie en nu wachten op de uitvoering van het vonnis van het gerechtshof. In deze verklaring wordt eveneens gesteld dat verzoekers goederen zouden zijn aangeslagen.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit het voorleggen van deze verklaring blijkt dat verzoeker wel degelijk contacten heeft in Iran waardoor het op zijn minst vreemd is dat hij tijdens het gehoor niet kon aangeven wat er met zijn vriend E.K., en de andere opgepakte homoseksuelen uit zijn dorp, is gebeurd na hun arrestatie en in het verzoekschrift blijft beweren dat het moeilijk is om te weten te komen wat de stand is in een politieel onderzoek dan wel van de procedure waarin E.K. betrokken is. Hoe dan ook kan aan deze “officiële verklaring” geen objectieve bewijswaarde worden toegekend van het asielrelaas en de vervolgingsvrees van verzoeker omwille van de aanhouding van E.K. en anderen, vermits éniëder deze verklaring kan geschreven hebben. Dit klemt des te meer nu blijkt dat arrestaties omwille van homoseksualiteit en ter doodveroordelingen in Iran uitvoerig worden gedocumenteerd in de pers, door mensenrechtenorganisaties en NGO's, zoals blijkt uit talrijke artikels die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, en geen van de artikels melding maakt van verzoekers vriend E.K. die in de gevangenis zou wachten op de uitvoering van de doodstraf, zoals in de “officiële verklaring” wordt beweerd. Dat het typisch is voor Iran dat straffen pas openbaar worden gemaakt na een definitieve veroordeling, dan wel na het uitvoeren van de straf/executie is een blote bewering, die overigens niet overeenstemt met de aan het verzoekschrift gevoegde artikels. Bovendien is de verklaring incoherent waar volgens de vertaling enerzijds wordt gesteld dat *“de heren E.K., M.A. met de beschuldigingen van sodomie ter dood worden veroordeeld en nu wachten ze op de uitvoering en de bevestiging van het vonnis van het gerechtshof”* en anderzijds *“momenteel de dossier is nog open en wij bevestigen nog steeds worden er personen in verband met deze zaak gerechtelijk vervolgd”*. Dat in deze verklaring ook wordt vermeld dat verzoekers goederen in beslag genomen werden en hij ook vervolgd wordt, is eveneens een blote bewering dat met geen enkel officieel document van de Iraanse autoriteiten wordt gestaafd. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden relaas. Zelfs al zou het relaas van verzoeker met betrekking tot E.K. op enige waarheid berusten – quod non - dan nog toont verzoeker niet aan op welke wijze en waarom de autoriteiten een link zouden leggen tussen E.K. en verzoeker vermits hij nooit werd gearresteerd, vervolgd of veroordeeld en hij niet aantoonde ooit in de negatieve aandacht te hebben gestaan van de Iraanse autoriteiten.

2.6. Voorts wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst. Het neerleggen van en citeren uit rapporten over de situatie van homoseksuelen in Iran, de standpunten van andere Europese overheden en het aanhalen van de Iraanse wetgeving toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aan. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.1. De Raad merkt op dat aan de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet wordt getwijfeld in de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er echter niet in de aanleiding van zijn vlucht, met name de arrestatie van E.K. en andere homo's uit zijn dorp, aannemelijk te maken. De vraag die derhalve in casu

dient beantwoord te worden is of de loutere homoseksuele geaardheid van verzoeker, afkomstig uit Iran, voldoende is voor de toekenning van internationale bescherming.

2.6.2. Vooreerst wijst de Raad op een aantal uitspraken van verzoeker: "(...) *Het feit dat je Islamitische republiek zegt, dat is genoeg. Op klaarlichte dag rijden ze daar op mensen in. (...) Natuurlijk, ik weet niet of u dat weet, maar homo's worden nooit veroordeeld daarvoor. Ze worden bestempeld als aansteker van rellen en dan tot de dood veroordeeld. Ok maar het feit dat u homo bent, zijn er nog andere redenen waarom u uw land heeft verlaten of waarom u niet terug kan? Neen, de enige reden waarom ik mijn land verliet is door wat met E. is gebeurd. Als dat niet zou gebeurd zijn, zou ik in geen geval mijn land verlaten hebben. Wat vreest u igv terugkeer naar uw land? Ik vrees niets. Als u niets vreest dan kan u terug? Ik weet wat daar kan gebeuren en daarom keer ik niet terug. (...)*" (gehoorverslag 9 maart 2010, stuk 3, p.21-22). De Raad is van oordeel dat verzoekers uitspraken zijn voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de zwaarwegende gronden op het bestaan van een reële risico op ernstige schade omwille van een beschuldiging van homoseksualiteit, ernstig relativeren. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit of te nimmer werd gevisieerd door de Iraanse autoriteiten (gehoorverslag 28 januari 2010 en 9 maart 2010).

2.6.3. Waar verzoeker voorhoudt dat de stelling van verweerder, namelijk dat er een zeer zware bewijslast geldt in strafzaken naar aanleiding van homoseksualiteit en deze bewijslast strikt zou toegepast worden, compleet foutief is en een complete miskenning vormt van de reële toestand en praktijken en hij hier ter ondersteuning voor verwijst naar Wikipedia en de Iraanse sodomiewetgeving, wijst de Raad erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat homo-zijn op zich niet strafbaar is, doch wel homoseksuele handelingen, en de bewijslast strikt geregeld is door de strafwet.

In het antwoorddocument van CEDOCA IR2009-007 van 4 februari 2009 leest de Raad "*dat het van belang is te noteren dat (...) niet het homoseksueel zijn op zich strafbaar is binnen de Iraanse maatschappij maar wel het uitvoeren van homoseksuele handelingen. Het is het overschrijden van de publieke moraal welke zeer streng wordt bestraft. Vandaar ook het belang dat men hecht aan de getuigenis van ooggetuigen. (...) Wat wel meer voorkomt in vergelijking met eerder jaren zijn de zogenaamde invallen door ordediensten op privé-feestjes georganiseerd door homoseksuelen. Deze acties lijken een uitloper te zijn van de verstrengde islamitische zedencampagne van de nationale overheid. Vooral in de stad Isfahan kwamen dergelijke invallen gevoelig meer voor. Bij dergelijke invallen worden o.a. de mobiele telefoons bekeken. Indien zich op de mobiele telefoons ongeoorloofd beeldmateriaal bevindt worden de personen kort gearresteerd. Bij een tweede betrapping kan een effectieve celstraf volgen. Tijdens deze invallen op feestjes worden vooral aanklachten geformuleerd wegens het bezit van alcoholgebruik, samenzijn van niet-gehuwde mannen en vrouwen, bezit van ongeoorloofde muziek of dansen. Deze aanklachten kunnen resulteren in een (voorwaardelijke) geldboete en/of zweepslagen"* (p. 3-4).

Wat de bewijslast van homoseksuele betrekkingen betreft wordt in het voornoemde CEDOCA-antwoorddocument het volgende gesteld: "*De bewijslast voor homoseksuele gemeenschap staat uiteengezet in de artikels 114-120 van de Islamic Penal Code. Deze is echter zeer streng en ze wordt ook zeer strikt toegepast. Ofwel dient men vier maal voor een rechter te bekennen en dienen de bekentenissen door meerderjarige en geestelijk gezonde personen afgelegd te zijn die dit vrijwillig en met die opzet doen. Ofwel dienen er vier mannelijke rechtschapen getuigen te zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. Indien er minder dan vier getuigen zijn, kunnen deze getuigen vervolgd worden voor laster. Voor homoseksualiteit bepaalt artikel 120 van het Strafwetboek dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis eveneens een uitspraak kan doen. Hij moet daarbij wel de bron van zijn kennis naderbij specificeren. Deze bron van kennis moet voldoende gestoffeerd zijn opdat het vonnis een beroep bij de hogere rechtbanken kan doorstaan.*"

In het CEDOCA-antwoorddocument IR2010-13w van 27 april 2010 leest de Raad met betrekking tot de bewijslast voor Lavat: "*Vooraleer in Iran de doodstraf voor lavat kan worden uitgesproken moet worden voldaan aan een bijzonder hoge bewijslast: er moeten minstens twee bekennende partij zijn en de bekentenis moet ook vier maal zijn afgelegd aan de religieuze rechter. Indien er geen bekentenis is, is er een getuigenis van vier mannelijke islamitische getuigen nodig die alle vier de seksuele handelingen moeten hebben gezien. Wanneer minder dan vier mannen getuigenverklaring afleggen, is de misdaad niet bewezen en worden de getuigen ook veroordeeld voor laster. (...) In alle strafzaken (dus ook voor lavat) kan echter ook artikel 120 toegepast worden om aan de bewijslast te voldoen. Wanneer dit artikel*

wordt toegepast kan de religieuze rechter een uitspraak doen op basis van eigen kennis (**Wijsheid van de rechter**). De bron van zijn kennis moet "op een gebruikelijke wijze bekomen zijn". (...) Volgens Ghassem Ghassemi, doctorandus in de Iraanse strafwet en verbonden aan het Max Planck Instituut, betekent dit dat de bron van kennis waarover een rechter beweert te beschikken dermate goed gestoffeerd moet zijn dat het vonnis een beroep bij de hogere rechtbanken kan doorstaan. (...) In de praktijk blijkt dat veroordelingen op basis van artikel 120 in het algemeen niet meer voorkomen vanwege de relatief grote kans dat de bewezenverklaring in cassatie geen stand houdt." De twee voornoemde CEDOCA-antwoorddocumenten werden opgesteld aan de hand van objectieve recente landenrapporten en bronnen van de Noorse overheden, Home Office UK, Nederlandse ambtsberichten en Human Rights Watch.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, voorziet artikel 114 van de sodomiewetgeving niet dat één getuige viermaal een getuigenis kan afleggen voor de rechter. Uit de door verzoeker toegevoegde wettekst blijkt dat hij de wettekst verkeerd heeft vertaald: "*The Hadd [crime] of lavat is proven by confession repeated four times before a Sharia Judge*". Artikel 114 bepaalt wel duidelijk dat er sprake moet zijn van een bekentenis van de beschuldigde die dit vier keer moet herhalen voor een sharia rechter. Deze interpretatie blijkt uit de CEDOCA-antwoorddocumenten (p. 2 – p. 2), uit het UK Home Office 'Operational Guidance note Iran, January 2009' (punt 3.9) en het 'Algemeen Nederlands Ambtsbericht Iran', februari 2006 + 2008 en 2010.

Voorts kan de rechter op grond van zijn eigen kennis oordelen. In tegenstelling tot de informatie in het artikel van IGLHRC (International gay & lesbian human rights commission) waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift en waaruit volgens deze organisatie blijkt dat rechters die sodomie zaken behandelen meestal onwetend zijn over de strikte regels van het Iraanse strafrecht dienaangaande en vaak beschuldigden ter dood veroordelen op basis van zijn speculaties, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, inzonderheid het antwoord van Ghassem Ghassemi en de bronnen waarmee de Noorse overheden contact hebben gehad, dat de bron van kennis waarover een rechter beweert te beschikken dermate goed gestoffeerd moet zijn dat het vonnis een beroep bij de hogere rechtbanken kan doorstaan en in de praktijk blijkt dat veroordelingen op basis van artikel 120 in het algemeen niet meer voorkomen vanwege de relatief grote kans dat de bewezenverklaring in cassatie geen stand houdt.

2.6.4. Verzoeker stelt verder, onder verwijzing naar verschillende artikels, dat om het dossier zwaar genoeg te maken een beweerd verkrachting ten laste wordt gelegd die evenwel compleet uit de lucht gegrepen is en het een feit is dat de doodstraf vaak wordt uitgevoerd, zodat executies schering en inslag vormen.

De Raad herhaalt dat het Commissariaat-generaal CEDOCA-antwoorddocumenten heeft opgesteld met betrekking tot de bestraffing van homoseksuele activiteiten in Iran die gebaseerd zijn op verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen en verklaringen en dat daaruit het volgende blijkt: "*De bronnen die door CEDOCA hieromtrent werden gecontacteerd tijdens de Cedoca missie in 2002 stelden dat er geen gevallen bekend waren van veroordelingen enkel en alleen vanwege homoseksuele handelingen. Ook arrestaties omwille van homoseksuele handelingen komen haast niet voor. Als bij een veroordeling iemand van homoseksualiteit wordt beschuldigd is dit cumulatief ingebracht, in combinatie met andere strafbare feiten die te maken hebben met alcohol, drugs en prostitutie. Er zijn, ook sinds het aantreden van Ahmedinejad, geen gevallen bekend waarbij personen louter en alleen ter dood zijn gebracht op basis van een veroordeling vanwege homoseksuele handelingen. Verschillende bronnen in Iran zijn van mening dat er geen aanwijzingen zijn dat er sprake is van een actief opsporings- of vervolgingsbeleid gericht tegen homoseksuelen. Wel zijn er gevallen bekend waar in een doodstrafvonnis voor verkrachting of moord tevens de beschuldiging van sodomie voorkomt. Volgens advocate en mensenrechtenactiviste Shirin Ebadi is het niet zo dat homoseksuelen in Iran het slachtoffer worden van fictieve tenlasteleggingen, zoals ontvoering en verkrachting om op die manier homoseksuelen te kunnen bestraffen. (...) In de media verschijnen wel geregeld berichten over de executie van homoseksuelen in Iran maar nader onderzoek geeft aan dat deze veroordelingen nooit gingen om de beschuldiging van homoseksualiteit alleen. Meestal waren ze in combinatie met verkrachting, moord of drugshandel of waren de personen in kwestie helemaal niet homoseksueel. (...) Volgens relevante Iraanse en buitenlandse bronnen waarmee de Noorse overheden van buitenlandse zaken contact hadden, zouden er in de voorbije jaren geen vonnissen zijn uitgesproken waarbij mannen of vrouwen uitsluitend voor lavat veroordeeld zijn. (...) Wel zijn er gevallen bekend waar in een doodstrafvonnis voor sodomie ook de beschuldiging voor verkrachting, verkrachting van kinderen, moord, prostitutie, pooierschap of ontrouw voorkomt. De meest recente rapporten van UK Home Office*

en het Nederlandse Ambtsbericht maken evenmin melding van gevallen tijdens de laatste jaren waarbij (een uitvoering van de) doodstraf gebaseerd was enkel en alleen op basis van homoseksualiteit. Er zijn ook geen andere gevallen van strafoplegging bekend in de verslagperiode van het ambtsbericht vanwege louter homoseksuele handelingen. (...) Ook mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch bevestigde in maart 2008 deze analyse. (...) Ook advocate en mensenrechtenactiviste Shirin Ebadi was in 2006 niet op de hoogte van executies van gays omwille van vrijwillige seksuele betrekkingen. Wel had zij weet van executies van personen die veroordeeld waren voor anale verkrachting. De informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt bestrijkt de periode 2002 tot 2010 en is afkomstig van onafhankelijke bronnen zodat verzoeker met zijn verwijzing naar andere internet en krantenartikels, standpunten van politici en organisaties, er niet in slaagt de juistheid en pertinentie van deze informatie te ondergraven.

2.7. De Raad heeft vastgesteld dat verzoeker nooit werd betrappt door de Iraanse autoriteiten met betrekking tot homoseksuele handelingen, en verzoeker ook niet aannemelijk heeft gemaakt gevisieerd of vervolgd te worden door zijn autoriteiten om welke reden dan ook, zodat geconcludeerd wordt, in samenlezing met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.8. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn feitenrelaas zoals uiteengezet met betrekking tot zijn aanvraag van de vluchtelingenstatus en stelt dat hij een ernstig risico loopt op vervolging in Iran, gelet op een streng vervolgingsbeleid jegens homoseksuelen. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten dat verzoeker niet aantoont dat hij een risico loopt op vervolging in Iran omwille van zijn homoseksualiteit en dat evenmin werd aangetoond dat er een streng vervolgingsbeleid is jegens homoseksuelen in zijn land van herkomst. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Zo verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen, hetgeen wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.10. De Raad merkt tot slot op dat het zeer bevreemdend is dat ter terechtzitting verzoekers raadsman geen enkele melding heeft gemaakt van de informatie die hij per gewone zending opstuurde naar de Raad op 1 december 2010. Hoe dan ook, de algemene informatie van IRQR betreffende de situatie van homoseksuelen in Iran wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen, evenmin als het schrijven waaruit zou moeten blijken dat verzoeker lid geworden is van deze organisatie sedert 2010.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS